

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Ḥamishah shiṭot

Nachmanides, Moses

Zultsbakh, 1762

VD18 15256944

רזחאש ימ קרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10835

חרושי גיטין להרמב"ן וז' פרק מי שאתו

מפני שכל קרוב לטות בטל ויחיה לה' כתב סופר ועד כפר ספרי
מ"מ אפילו לחם חמיון ולא תעשה וכן כתב הרב ה"ח ז"ל . וכן
מכלתי דעת בעל התוספות ז"ל שמכריע וז' כוונתו אחר דכפר ולא
תעשה דאפילו בלחם חמיון כסול לחם סופר ועד וא"כ דנה שכתב
גוריון לרב חסדא פתרוייהו לבי הפי' שמכנה למעלה וזה דעת שראוי
לסמוך עליו כחומר השומע :

דאזי לחלוק הייתי מכשיר בו דשמוא עדיפא ור"ה נמי ס"ל כוותיה בתרא
ופלוג עליה כחומר אחרו כדאמר רב הונא מ"ר כשר ולא תעשה ולא פסקו
במקוה אלא למיני ור' שמעון ור' שמעון וכל סממיה דליהו כסיק דלית לא סתמינן
עליה חק מ"מ וזי אומר שאי סתמיה ונקטינן בה לחומרה ואם מת
חוללת ולא תתיבנות . שנה כדברי רבי שמר הרי זה בטל . ור"ה ס"ל
הספרי גלמודו כתב כן הרי פוח בטל כסול ומתייטין כדבר זה הרבה

סליק פרק האומר

פרק מי שאתו

דקא מחית אין כ"ל כתבו ותנו וסבי מוכח בדוכתא כפ"ק דמכילתא חללא
מתקמי לן הדין מחני' כפ"מ דלא מסוכן וזה דלמרינן הכא כבולך על
מטענתו דכתיבן חומדנא חספת דוקא חספת חומר מחול זה ק"ל
דנתיק מחולי' אפולי' מתנתו חספת ולא כפי חומדנא כיון שלא עמד והלך
בלא מטענת דא"ל הדין אלא מחני' לרב הונא נטה לי מחייתא אס מחי
מחולי' זה אפילו כל ס"ה סאתר תנו גט למשתי כך הוא דבין אלא ס"ה
דוקא חספת דפדיס מחולי' זה אכל אס מחי סתם לא כפי חומדנא וכן
נראה דברי ר"ה ור"ה ז"ל חבלר ר"ה ז"ל סוכר דכל ס"ה כפי חומדנא בין
לענין מתנה בין לפנין הגט כשאתר אס מחי' ואפילו לא אחר מחולי' זה
ולדברי קסא דהא מחני' קתני רישא תלת זה גיטך אס מחי' וזה גיטך
מחולי' זה וזה גיטך לאחר מיתה וקתני דלא אחר כגון וזה דמפרס תרתי
מחייהו כמיהוס בדקתני מהי' אס מחי' הרי זה גט ומיהוס ולאחר מיתה
גט ואינו גט וכדר מפרס דחולי' זה כמיהוס דחומדין אחרו דלמלא ליבא
לחומר חומר אלא בחולי' זה לרב הונא בין בגט בין במתנה ולרבה ורבה
ממתנה ודברי רבינו ז"ל כאלן מחייתין . עוד חולקי' אחרים מפרס
ויולא כשירא לענין מתנה שלא תקנו אלא כפ"מ שלא תטרף דמיתו עליו
וכן כבולך למות כגון ויולא כקולר דהא מחייתין לנתיב לא ויולא
ויחנק כבולא בעלמא אכל כבדאי אפין ויחייב סמוכה אפין לט . ואפ"כ
סיס לזה פנים כדי הוא רביט לסמוך עליו בזה דמפרס במסוכן הוא ויולא
כשירא כיוולא כקולר סהא קרובי' ליתיה וסלא לחור כהן ומיהוס לביטי'
לכיל : קריו לחלוקי' מתרב כהנא חמר רב . וכו' מיהוס במוס'
דכיון דמתט מתוך הכתב דהרס ויבייני מהוס דדעתא ייבאיה הוא אכל
ברוח שאלה כתבו מחייתיה הוס כתבו ותנו גט למשתי בותיקין ונתנו ולא
כפי שמיטת מפיו מתם ומ"מ קולו לאו דוקא דהא איכא הרבנות הרמ"ם
דמתיתין וכירושלמי אחרו היא מיישתת קולו היא הרבנות הרמ"ם .
ע"כ :

רפ ע"ב דא דאקשינן ומי ח"ר יוחנן הכי והאמר ר' יהודה
וכו' לאו למימרה דתיסק דרשחא כלל דרשחא כולל דרשחא כולל דרשחא כולל
לחורגים כלום . והכא בותיקין ונתנין על פיו אלא הכי מקשי' שחטה כו'
פנים או רוב פנים ודאי כיוסיה ויתירתא חית ביה דלא אפשר לחכתב
גיטא ומתיהו ומעיהיב ליה מקמיה דחלי' ליה עתמא טפי טובא דלא
אישתייר ביה דעת כלל ואפ"ה תכיון דאחר משיקרא חבו בותיקין ונתנין
כל זמן פנים בוס נסחיה ומ"ס כקורדייקוס . ומשני התם דעתא ליתתא היא
ועד שעת יבולת נסחיה לא מסתגים דעתיה אלא תימס כחיסיתתא הכא
דעתא שנסחיה רוח וכענין זה מפורס כירושלמי אלא שחוללת הסטה
דר"ל דאחר התם לכפישתתה ואמר ר' יהודה מחני' פנינא על ר"ל וליה
ליה קיום סהרי שיהיה ללבו או מגיד ודמו ואחר כתבו גט ותנו למשתי
כותיקין ונתנין בחזקה שהסמה תגיהו כו' ואפשר שלא נטרפה דעתו שעה
אחת דהא פנינא על ר"ל וליה ליה קיום ובגמ' דיקן אשכחיה ביה קיום
כדפרישתי . ומיהו הו' מטעם דשכיב מרע סאתר כתבו ותנו גט למשתי
וחלי' נלמא טובא ונשתתק ככותיקין ונתנין ואין חוששין סמא נטרפה
דעתו עליו ואשכחן נמי כהיה חו' דכתבו ככותיקין ונתנין כל זמן פנים כו'
נסחיה ויבולא דאמרין סתין ככותיקין אלא כבדיקא חוששין סמא כטרפה
דעתו לגמרי כשונה כדאמרין ול' חוס דילמא סחיה דלאו נקטי' דלמלא
כל נשתתק כשונה מחייתין ליה אלא דהכ"ל התם כנשתתק מתוך בריו
אלא מתוך חולי' כחיסיתתא הוא ומקטי' לחומרה טפי עדיף וכוליה כפי
בדיקה ובי תימא כחוספות כל זמן פנים כגמה כבדיקה ג"כ קאתר
ונשתתק מתוך חולי' נמי כפי בדיקה אלא סדיו פטס ח' וסבי איתת
כירושלמי אלא שחטו בו פנים שחני' דקים להו לרבנן דדעתא יבולת עד
שעת נטילת נסחיה כיון דלא הוכה מכות אחרות והוא קרוב למות מיד
ודעתו עליו :

רפ ע"ב אמר אכיי חק אפן נמי תימא גיטת לא ויולא
וכו' מתי עולמית לאו אפ"כ דיכול לדבר
מתוך הכתב . קשה לי ואל אכיי גופיה אחר בימות פ' החרס (דף ק"ב)
הכא דר' ינחק דאמר ד"ה שוטא מתגרשת דיקא נמי דקתני גבי דידה לא
ויולא וגבי דידה לא ויולא עולמית ס"ה הא דאורייתא הא דרבנן וסמא
קבלה מניה דרב פפא ומיהו דר' יוחנן לא מירחיא :

רפ ע"ב ורא ר' יוסי ס"ל כר' דקתני כזה גט . ח"ק
דיבולת כוס לחשוף מרישא דקתני אס ח'ל
באחי חלף ועד י"כ חש כתבו ותנו דמודה דבי יוסי דלא תימא טעמא
מחוס דקסבר כתב גט על תנאי כשר ופליג כסיפא וס"ה כרישא קמ"ל
כדתימא כגליה פירקין וי"ה אה"ג דרב הונא סבר טעמא דר' יוסי מחוס
דכותב גט על תנאי כשר וס"ה דפליג כרישא ומאי כוס למעוטי דר' ואלו
מילתא היא אלא למעוטי רישא לא נריבא ליה מדקפליג כסיפא ולא
כרישא דאי ס"ה פתרוייהו פליג ליפלוג כרישא וכ"ה כסיפא מדקא שתיק
לרישא ס"ה מודה בה ר' יוסי ומאי כוס למעוטי דר' : רוא דאמר
רב הונא גיטו כמתנתו וכו' . ק"ל למה לי למימר חק מתנתו אפ"כ דלא
קט מניה מכדי במטה מתת מ'ייתה או במחלק כל ככסיו עסקינן דהאמר
אס עמד חורר והואו פשיטא דלא כריך קנין כדמפור' בדוכתא וי"ל דה"ק
גיטו דס"ה כמתנתו ומתנתו כגיטו כל מקום שמתנתו חוררת גיטו חורר
והיינו מתנתו מתנת מיתה ומחלק כל ככסיו וכל מקום כגיטו אפין כריך
לפ' חק מתנתו חיה כריבא קנין קמ"ל דהיינו דתנן ויולא כקולר והמפרס
ויולא כשירא והמסוכן דהיינו חומר מסוכן אפי' הני כוליה אפ"כ דלא
אחריו כלום כמתנתו מתנת מיתה ויבאו ומסוכן לגבי גט חדית ביה אכל
לענין מתנה כסיפא היינו מתנה מתנת מיתה וככ"ל לפי גמרינון שלא
פ"ה מתי מסוכן והגאונים סוכו בזה על כירושלמי דמסוכן כל מי שקפן
עליו החולי ואלו כפ"מ אחר עד דאמר ווי דמית ליה ההוא נברא כדתימא
בדוכתא והכי פ"ה ר"ה ז"ל כפירקין דהקבל ומיהו אפילו כפ"ה דלא קבלה
עליו החולי מניה כוס מתנת מיתה כגון שמחלק כל ככסיו או סאתר ווי

רפ ע"ב אמר רישא ומ"ס סיכה . פירס ז"ל
דתי' חונסא דלא סביחא ריסיק
דעתיה רישא נמי ליהוי גיטא דהא תיחך חולי' זה מת מחולי' זה לא חספת
אלא מתוך חולי' זה . שלא חסא אכלו חרי אפין לכו ע"ה מטעם שחלו בא'
סאתר אס לא אעמוד מחולי' זה ואכלו חרי וסביבו אפין לנו סביהו גט
דחונסא דלא סביחא הוא דלא חסיק דעתיה וסיפא משכחתא היא ודף
ע"פ סאתרו אפ' אונס כגיטין אכלו חרי אפני' דלא סביח כלל חשע דלא
עדיפי גיטין מתי' מתנה כפי כל חונסא דחתיני' ואפ"כ חונסא דלא
סביח אפני' וס"ה טעם נותן שלא אחרו אפין חונס' אלא מחוס כעיתו ומחוס
פרינות וחונסא דלא סביח לא נדרו בה רבנן דאפי' נעשות לא מענגן עניה
ועוד דככל מילתא דלא סביחא לא נדרו ביה רבנן ומחני' למה הסויטה
ר"ה ז"ל : ורא דלמרינן מחוס דקשי' רישא אסיפא לא חותיקין
תיובתא מניה . ק"ל כיון דרישא חספת דחונסא דלא סביח לא חסיק
חינס דעתיה היכי מחייתין תיובתא חסיפא לדרבא לסייעיה מרישא .
וי"ל דסיפא דמיה לנבדול דיקן טפי דכיון דאמר אס לא יעמוד מחולי' זה
קביל עליה כל חונסא דמתיליד ביה אכל רישא ס"ל למנא דמסופי' אס
מתי מחולי' זה מחמת חולי' הוא הילכך אפ"כ דקסא מותיקין תיובתא
מסיפא דהא שמעינן מניה מאן דקביל עליה חונסא אפילו חונסא דלא
סביח מקבל עליה ורישא מחוס טעמא דחריבא כגיטו לה תנא וי"ל כיון
דלא מתרבה לן ספיר חית' משכחתא היא . ואפשר לומר שלא חוקסא
לבעלי הנמרה רישא דודתי משתנות מחולי' זה מחמת החולי' הוא וחס כח
חרי ואכלו לא נקטי' סתמו סהרי לא מת מחולי' אלא סיפא קשיא
דמשמעות אס לא אעמוד מחולי' זה וס"ה אס לא אעמוד מחולי' זה דכ"ל
ודיקא נמי ממתני' דקתני חומדין חוי' אס מחמת החולי' ראשון מת אלא
מחולי' זה מחמת החולי' וה'מסמ' דאי מתוך חולי' זה כדפרש"י ז"ל ה"ל כ"ל
ראשון אס מתוך חולי' הראשון מת כלומר שלא כסוק חולי' הראשון אפ"כ
שלא מת מחמתו ועוד דאוקימנא דעומד על מטענתו לאו עמידה היה
וא"ה חומדין חומו אס מת מחמת חומו חולי' ראשון דלמלא ס"ה מתנת חולי'
הוא

67

חדושי גיטין להרמב"ם ז"ל פרק הזורק

עו

התקין מן מעשיו ולעולם משום ש"מ דמיית ביומא דהא רובא כי תקיף להו עלמא טובא ויבי גיטא אלא חזמו היום עמנו ככלל מהיום הוא ויכין שהגיע גט לידה כרת לה זמן וכן בשטרות : ארבעא ליה הלכתא כוותי דרביי כתר ר"ח ז"ל אפינו לא עברו עליו אלא ט"ו יום דיו ואינו יודע מתי לו ואפשר שבשם נשבת מחכה לאחר ומחלה לפני אף כאן חזי חדש הוא ט"ו לאחר ואינו מחזור :

חזנו של שטר ויהא שרי אף בותבין שפ"ו ומכסרין אותו לר"י ור"מ בתב כסידור הגט שלו ביחא לי מעכשו ומתהו דאי מתיית כההוא יומא לא ידענא מה לרון בה . ואני תמה אם כדבריו לתקנת דרב בניטין פטר ומתקין פלוגיתא אנתתיה מן יומא דגן ולעלם כל יומא דא יכול לחזור בו ואינה מאשרת לכל דבר ונרע גנט סתם דהא כתי משמע מיום זה ואילך תהא מגורשת ולא ביום זה ועוד רב דעביד תקנתא משום ש"מ אחאי לא

סליק פרק מי שאהוו

פרק הזורק

רף ע"א תל

לרורין אלא שטין אשה מתגרשת מרין חגב אלא משום חשדא נעשו בה :

רף ע"א מתניתין . אמר לה ככסי שטר חוב וכו' . פירש לפי שבין שלח אמר לעדים

במדת גירושין אפי נותנו לה לא על מנת לגרש נתן אלא רנה לשחק בה ובטולי בטליה להך כתיבה שתהא לה כשטר חוב ומיהו גיטא גופיה לא מכליל דלא אמר כלום גנט אלא לדידה קאמר ככסי וישנה גמי ללא בת איתגרופי היא שאין לה יד לכות גנט ולא דמיא למרש' דהתם יודעת לשמור גיטה ויש לה יד . והרמב"ם ז"ל בחבורו כתב בלשון הזה ומנין שאינו נותנו לה אלא במדת גירושין שנאמר ספר כריתות ונתן בידה וכו' . ובריייתא היא שכניה כסיפרי בלשון הזה ונתן בידה ושלחה עבדיו מכאן אמרו כתב גט לאשתו ואמר לה ככסי שטר חוב זה וכו' . וכן הוא מוכיח בתוספ' . ואם קאמר ותיפוק לי משום דילמא בטוליה בטליה ל"ק דאי אימיה דבטליה לעדים הוא אמר להו כפרים בינו לבניס דהאי דאמר הכי בפניה משום כסופא דידה הוא לעולם אינו בטל עד דמפרש ביטול ויש לומר דטעמא דרישא משום ביטול גניבה ומשום סיפא נקיט ליה קרא כסיפרי ושלחה ומתניתין תרתי קאשמע לן רישא דחזור ומגרש בו וסיפא דאף על גב דערק ליה חשדיה והו כתיבה כיון דלא אמר לה כלום אינו גט וררין לפרש וכתבתי פרק קמח דקדושין

וגמון בידה מ"ת . פי' רש"י ז"ל מללא כתיב בידה יתנהו ואינו נכון שאין בנתן בידה לשון מיותר ויותר מבידה אלא תרי ונתן בידה כתיב בפרשה ובה' מיותר לדרשא : בכוחב לה דין ודברים אין בכנסיה פי' לישנא קיטא קנט והני כתב לה אין לי בכנסיה וכפירתיסון דאי לא היה אוכל פירות בחייה ומיהו לא כרף למיכתב וכפירי פירותיהן שאע"פ שאוכל פירי פירותיהן כיון שאם לא התירה ולקחה בפירות קרקע אין מחייבין אותה כדמוכח בפ' הכות לאו, מה שקנתה אשה קנה בעלה ואע"פ שלא כתב לה גמי כחייך ובמותר קונה לה ואע"פ שורשה לא נרעה ממאכל ומשכיר דקני לה בפ' חוקת הבתים כיוכל בון גבי אין לאיס חזקה בככסי אשמו פשיטא כיון דאית ליה בפירי הוא דקא אכיל ככותב לה דין ודברי' אין לי בכנסיה וכו' ובפירותיהן . והא דאקטיגין כי כתב לה מאי הו וכו' כדן הוא דה"ל לחוקמה כגון שנתן לה בעל במתנה דאמרינן בחוק הבתים מתנה קנתה ואין הבעל אוכל פירות ור' אלעזר גופיה מתוקמה אפילו במוכר דאיהו אינו סתם א' מבר וא' מתנה קנתה ואין הבעל אוכל פירות . א"כ כגון שנתן לה אחר ע"מ שאין לבעל רשות בה כדאיתא בקדושין ובגדלים א"כ כשקני מידו דק"ל מגופיה של קרקע קנו מידו אלא חגב דמוקמינן הכי במתני' דהכותב שנתקומות אחרים מתני כתי האי מתני' בבבא וחד מתרי ותלת וארבע טעמי נקט :

ע"ב ותיוול

איהו ותיחוד ותפתח וכו' ככתב ר"ח ז"ל ואף ע"ג דק"ל דברי ש"מ ככתובין וכמפורין דמו הא ק"ל דמתנת ש"מ לא קני אלא לאחר מיתה ואכן בעינן שיגיע גט לידה או בהשגות מחיים לפיכך אמר לה שמתחוק מחיים אלו דברי רב ז"ל . פי' לפירשו דהא ודאי מטה מתנת מיתה הוא דהא תקף ליה עלמא טובא ומנהי מחמת מיתה אפילו במקלח לא כתי קנין . והא דאמרו ותפתח בשבת פירש"י ז"ל שאסור לטול הגט בשבת ולמסרו לו ואע"ג דהשתא ה"ל קונה קנין בשבת ואסור וכן גרושין עלמא אסורין כדקתני בתוספתא בפ' בתרא דבינה דאין מקדשין ואין מגרשין ולא חולטין וכן שניה בת"כ בפ' ה' שביית מלוה מנין שלא יקדש ולא יגרש ולא חולטין ולא ימאן ולא מיבס וכולה מתני' התם אלא כאן משום שהו ש"מ התירו כדי שלא תטרף דעתו עליו שהרי כל דברי ש"מ ככתובין וכמפורין דמו והוא כדן לאסור דכתיב ודבר דבר כ"ס האי דיבורא דאית ביה מעשה ואפי"ה מותר ואפילו לקנות מידו כדי שלא תטרסה דעתו עליו והאי כתיב דמתנת בריא קא ייב לגבי איסורא אמירתו מותרת כמו ביבמתא דכל כה"ג לא נזדר ביה רבנן כדביבור ומיהו לקנות מידו במתנת בריא לא שארי דשאני תיוול ותפתח שאינו נראה אלא כתיב ביתו לשמרו ומלאתי בשם ר' שמעון ז"ל שהתיר לקנות מידו במתנת ש"מ במקלח סתם עמד אינו חוזר וא"כ למה לא נתן הגט מידו לידה ואם היה מונח במקום שהיה רשות הרבים מפסקת יתגנו לה ע"י שליח . והא דאקטי ליה רב עיליס לרבא ממה שקנתה אשה קנה בעלה תמה הוא והא ק"ל במתנה קנתה ואין הבעל אוכל פירות ורבא גופיה משמע דש"ל הכי כפר' חוקת דליכא מאן דפליג וזו קושיא חמורה על המפרש דרעתם כתובה לי אם כפרק חוקת אבל יש לומר טוה שכיב מרע מוערב שפת אמר להם כתבו וכיון שהיה מסוכן היו

איהו ותיחוד ותפתח וכו' ככתב ר"ח ז"ל ואף ע"ג דק"ל דברי ש"מ ככתובין וכמפורין דמו הא ק"ל דמתנת ש"מ לא קני אלא לאחר מיתה ואכן בעינן שיגיע גט לידה או בהשגות מחיים לפיכך אמר לה שמתחוק מחיים אלו דברי רב ז"ל . פי' לפירשו דהא ודאי מטה מתנת מיתה הוא דהא תקף ליה עלמא טובא ומנהי מחמת מיתה אפילו במקלח לא כתי קנין . והא דאמרו ותפתח בשבת פירש"י ז"ל שאסור לטול הגט בשבת ולמסרו לו ואע"ג דהשתא ה"ל קונה קנין בשבת ואסור וכן גרושין עלמא אסורין כדקתני בתוספתא בפ' בתרא דבינה דאין מקדשין ואין מגרשין ולא חולטין וכן שניה בת"כ בפ' ה' שביית מלוה מנין שלא יקדש ולא יגרש ולא חולטין ולא ימאן ולא מיבס וכולה מתני' התם אלא כאן משום שהו ש"מ התירו כדי שלא תטרף דעתו עליו שהרי כל דברי ש"מ ככתובין וכמפורין דמו והוא כדן לאסור דכתיב ודבר דבר כ"ס האי דיבורא דאית ביה מעשה ואפי"ה מותר ואפילו לקנות מידו כדי שלא תטרסה דעתו עליו והאי כתיב דמתנת בריא קא ייב לגבי איסורא אמירתו מותרת כמו ביבמתא דכל כה"ג לא נזדר ביה רבנן כדביבור ומיהו לקנות מידו במתנת בריא לא שארי דשאני תיוול ותפתח שאינו נראה אלא כתיב ביתו לשמרו ומלאתי בשם ר' שמעון ז"ל שהתיר לקנות מידו במתנת ש"מ במקלח סתם עמד אינו חוזר וא"כ למה לא נתן הגט מידו לידה ואם היה מונח במקום שהיה רשות הרבים מפסקת יתגנו לה ע"י שליח . והא דאקטי ליה רב עיליס לרבא ממה שקנתה אשה קנה בעלה תמה הוא והא ק"ל במתנה קנתה ואין הבעל אוכל פירות ורבא גופיה משמע דש"ל הכי כפר' חוקת דליכא מאן דפליג וזו קושיא חמורה על המפרש דרעתם כתובה לי אם כפרק חוקת אבל יש לומר טוה שכיב מרע מוערב שפת אמר להם כתבו וכיון שהיה מסוכן היו

אחות שלה וכו' קרוב לה . איבא דקשה ליה והא חרבעא אמות של אדם אינם קונות לו ברשות הרבים ולא קושיא היא דהתם פלוגתא היא ודילמא סבר רב קוטלו בכל מקום ומ"ד התם לא קני מוקי לה למתניתין כדבי ווחנן אי גמי מוקי לה כסימטא ואמאי קרי לה רשות הרבים מפני שאינה רשות היחיד כדמפרש בבבא דוכתי' וטעמא דמתני' בין לרב בין לרבי יוחנן משום דמאן דמקדש אדעתא דרבנן דרבנן מקדש דהא חרבעא אמות גופייהו ככל מקום דבר טורה אינן קונות ואין לרף לומר כל שיכולה לשמור דאינה קונה לה אלא מדבריהם ותקנת עגונות היחד להם וכדאמרינן לגיטין אמרו ולא לדבר אחר אלתמא תקנתא דרבנן הוא בגיטין ומשום לית' דידהו פקינן בקדושין משום וילאה והיתה ומ"ה קאמר ליה שמואל לרב יהודה דלא ליעבד פובדא משום דלא תקון לאפקועי קדושין אלא במקום שיש לחוס לקלקל ושמא משנתנו הוראת שעה היתה אז משום שעת הגורע נשנית וכתב רבינו חננאל ז"ל ואת לא תעבד טובעה ופורה ושיא מגורשת לגמרי עד דמטא גיטא לידה לגמרי וכו' ואנו קבלנו מרבנותי שאפי' ורקו לה לחלה לא משתריא ליה לעלמא

אחות שלה וכו' קרוב לה . איבא דקשה ליה והא חרבעא אמות של אדם אינם קונות לו ברשות הרבים ולא קושיא היא דהתם פלוגתא היא ודילמא סבר רב קוטלו בכל מקום ומ"ד התם לא קני מוקי לה למתניתין כדבי ווחנן אי גמי מוקי לה כסימטא ואמאי קרי לה רשות הרבים מפני שאינה רשות היחיד כדמפרש בבבא דוכתי' וטעמא דמתני' בין לרב בין לרבי יוחנן משום דמאן דמקדש אדעתא דרבנן דרבנן מקדש דהא חרבעא אמות גופייהו ככל מקום דבר טורה אינן קונות ואין לרף לומר כל שיכולה לשמור דאינה קונה לה אלא מדבריהם ותקנת עגונות היחד להם וכדאמרינן לגיטין אמרו ולא לדבר אחר אלתמא תקנתא דרבנן הוא בגיטין ומשום לית' דידהו פקינן בקדושין משום וילאה והיתה ומ"ה קאמר ליה שמואל לרב יהודה דלא ליעבד פובדא משום דלא תקון לאפקועי קדושין אלא במקום שיש לחוס לקלקל ושמא משנתנו הוראת שעה היתה אז משום שעת הגורע נשנית וכתב רבינו חננאל ז"ל ואת לא תעבד טובעה ופורה ושיא מגורשת לגמרי עד דמטא גיטא לידה לגמרי וכו' ואנו קבלנו מרבנותי שאפי' ורקו לה לחלה לא משתריא ליה לעלמא